

Arrest

nr. 115 211 van 6 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 27 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die loco advocaat G. KLAPWIJK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Albanese van origine en afkomstig uit het dorp Plançor (gemeente Gjakovë). U beschikt over de Kosovaarse nationaliteit. In de nacht van 25 augustus 1997 deed uw schoonbroer B. K. (...) (O.V. 7.566.227) de poort open omdat hij lawaai hoorde. Vervolgens drongen vier gemaskerde onbekende mannen jullie woning in Zhubë (gemeente Gjakovë) binnen. Ze verwondden B. (...) en vermoordden uw echtgenoot N. K. (...). Bij deze roofmoord werd een ongemaskerde persoon, M. U. (...), aan jullie poort gezien. Na de moord op uw echtgenoot ging u samen met uw drie kinderen bij uw

vader D. F. (...) in Plançor wonen. Uw zoon A. K. (...) (O.V. 7.570.925) had het heel moeilijk omdat hij alles zag gebeuren. Hij ging niet meer naar school. Uw twee andere kinderen, M. en Ma. (...), werden telkens vergezeld door uw vader wanneer ze naar school gingen. Op 4 januari 2000 kwam uw schoonbroer N. K. (...) (O.V. 6.820.144) per toeval de getuige van de inval, M. U. (...), tegen. Omdat M. U. (...) zijn wapen wilde richten naar N. (...), schoot N. (...) hem dood. Sindsdien heerst er een bloedwraak tussen de familie U. (...) en de familie K. (...). N. (...) werd veroordeeld voor de dood van M. U. (...). Er werden vele verzoeningspogingen ondernomen, maar de familie U. (...) weigert nog steeds een verzoening. In oktober 2009 werd uw zoon A. (...) door onbekenden in elkaar geslagen toen hij in Skivjan naar de bakker ging. Drie arbeiders troffen hem aan en brachten uw zoon naar het ziekenhuis. Hij was buiten bewustzijn en zwaar gewond aan zijn geslachtsdelen. Uw zoon verbleef drie dagen in het ziekenhuis en onderging een operatie. U schakelde de politie in die vervolgens uw zoon opzocht in het ziekenhuis. De daders zijn nog altijd niet gevonden. Sinds de aanval leefde uw zoon heel teruggetrokken en opgesloten. In de eerste maand na de aanval kwam een psycholoog, I. G. (...), om de twee dagen langs. Uw zoon wilde niet met de psycholoog praten. Zodoende communiceerde uitsluitend uw vader met die psycholoog. Twee of drie maanden later ging uw vader op aanraden van de psycholoog naar Prishtinë om een psychiater te raadplegen. Zijn zak met geld en alle documenten van het ziekenhuis werd uit zijn auto gestolen. Hoewel de psycholoog twee jaar na de feiten nog steeds maandelijks langskwam thuis, weigerde uw zoon alle medewerking. Uw schoonbroers N. (...) en B. (...) verlieten Kosovo wegens problemen naar aanleiding van de dood van M. U. (...). In september 2012 volgde uw zoon A. (...) zijn oom N. (...) naar België en verliet hij Kosovo voor zijn eigen veiligheid. Hij vroeg hier op 10 september 2012 asiel aan. Op 8 november 2012 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing. In het begin van de maand december 2012 kreeg u een dreigtelefoontje waarin werd gezegd dat wat met uw echtgenoot was gebeurd niets was in vergelijking wat er met uw kinderen zou gebeuren. U diende geen klacht in bij de politie en gebruikte nadien geen telefoon meer. Rond Kerstmis 2012 was uw broer G. F. (...) met enkele neven en een schoonbroer van hem, A. (...), in een bar om te feesten. Op een bepaald moment kwam een bende gewapende personen binnen die zich op uw familie richtten. Uw neef L. F. (...) zag ze aankomen, stond op en greep een automatisch wapen van een van de belagers vast. Hij werd doodgeschoten. Uw broer G. (...) en A. (...) werden gewond. U besloot om Kosovo te verlaten voor de veiligheid van uw kinderen. Uw vader regelde een smokkelaar. Uiteindelijk konden jullie niet allemaal samen vertrekken en daarom besloot u uw zoon M. (...) en uw dochter Ma. (...) over te laten aan een priester van Caritas. Ze leven ondergedoken bij een vertrouwensfamilie. Uitsluitend uw vader weet waar uw kinderen zich bevinden. Op 13 juli 2013 verliet u Kosovo en op 15 juli 2013 kwam u aan in België. Nog diezelfde dag vroeg u asiel aan. Uw zoon A. (...) diende op die dag een tweede asielaanvraag in. Deze werd evenwel door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen. U wenst niet naar Kosovo terug te keren uit schrik dat uw kinderen hetzelfde zal overkomen als hun vader.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas beschikt u over de volgende documenten: uw Kosovaarse identiteitskaart, afgegeven op 23 december 2011; de Kosovaarse identiteitskaart van uw zoon A. (...), afgegeven op 8 juli 2009; uw rijbewijs, uitgereikt op 17 januari 2012; de geboorteaktes van u, uw dochter Ma. (...), uw zoon A. (...) en uw broer G. (...); een attest van gezamenlijk huishouden d.d. 1 oktober 2012 waaruit blijkt dat u en uw drie kinderen een samenwonend gezin vormen; een overlijdensakte van uw echtgenoot; een krantenartikel over de moord op uw echtgenoot; enkele overlijdensberichten m.b.t. uw echtgenoot; enkele foto's van het lijk van uw echtgenoot; een vonnis d.d. 15 november 2002 waaruit blijkt dat uw schoonbroer N. K. (...) werd veroordeeld voor de dood van M. U. (...); een autopsierapport d.d. 19 oktober 2011 van M. K. (...), een neef van uw echtgenoot die ook werd gedood; een attest van een ziekenhuisopname op 26 december 2012 van uw broer G. (...) waaruit blijkt dat hij gewond raakte door een vuurwapen; een attest van de procureur van Gjakovë d.d. 18 januari 2013 dat vermeldt dat uw broer G. (...) betrokken was bij een incident op 26 december 2012 waarbij hij serieuze verwondingen opliep; een dvd met beelden van de begrafenis van uw neef L. F. (...); enkele krantenartikelen over het incident op 26 december 2012; een verklaring d.d. 17 mei 2013 van Caritas Kosovo waarin wordt aangegeven dat uw zoon A. (...) om veiligheidsredenen niet naar Kosovo terug kan keren en wordt gesteld dat ook u en uw twee andere kinderen sinds 26 december 2012 niet meer veilig zijn in Kosovo; een verklaring van de burgers P. K. (...) en K. N. (...) bij een notaris d.d. 19 juni 2013 waarin zij uw problemen bevestigen; een duplicaat d.d. 6 augustus 2013 van een attest van een ziekenhuisopname van uw zoon A. (...) in het ziekenhuis van Gjakovë van 18 oktober 2009 tot 21 oktober 2009 voor de behandeling van verwondingen veroorzaakt door een scherp voorwerp; twee verklaringen van dokter Verbist (Klein Kasteeltje) d.d. 6 augustus 2013 en 20 augustus 2013 betreffende de psychische problemen van uw zoon A. (...), waarin zij gewaagt van een ernstige PTSD; een attest d.d. 15 augustus 2013 van psychiater I. G. (...) van het Regionaal Ziekenhuis 'Isa Grezda' te Gjakovë ter staving van de psychische problemen van uw zoon en zijn opvolging sinds 2009.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde Kosovo te hebben verlaten in juli 2013 uit vrees voor de veiligheid van uw kinderen. U vreest voor het leven van uw kinderen gezien de familie van uw echtgenoot sinds 2000 in een bloedwraak verkeert met de familie U. (...) (CGVS, p. 8-9).

Voor wat de problemen van uw schoonfamilie met de familie U. (...) betreft, baseert u zich op dezelfde feiten zoals deze werden ingeroepen door uw schoonbroer B. K. (...). Aangaande deze feiten werd in de beslissing ten aanzien van B. (...) het volgende opgemerkt:

“In het kader van uw asielaanvraag bracht u aan in Kosovo wraak te vrezen van zowel de familie van M. U. (...), die door uw broer N. K. (...) in 2000 werd vermoord, als van de onbekende belagers die in 1997 uw broer N. K. (...) hebben vermoord. Er moet besloten worden dat de door u aangebrachte motieven, ondanks uw verklaring in bloedwraak te verkeren met de familie U. (...) – een uitspraak die u enkel en alleen baseert op het feit dat uw broer N. (...) in 2000 M. U. (...) heeft vermoord (CGVS, p. 9) -, geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging en wel om volgende redenen.

Er dient gewezen te worden op een aantal vaststellingen die uw verklaring sinds de moord door uw broer N. (...) op M. U. (...) in een bloedvete met de familie U. (...) te verkeren fundamenteel ondermijnen. Inzake bloedwraak kan bescherming pas worden verleend wanneer de bloedwraak inhoudt dat leden van een familie/clan leden van een andere familie/clan naar het leven staan, door het stellen van daden van wraak overeenkomstig een klassieke, historische code van eer en gedrag (Kanun van Lekë Dukagjini), wat in de situatie van uzelf en uw familieleden geenszins het geval is/was. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat wanneer er een bloedwraakzaak uitbreekt, de mannelijke leden van de familie van de dader zich onmiddellijk thuis gaan afzonderen en dat ze het huis niet verlaten, wat uw familie geenszins deed. Immers, zo besloot u pas na het incident d.d. 4 april 2004 - al kwam u na de moord op N. (...) begin 2000 ook al niet veel meer buitenshuis - permanent thuis te gaan verblijven en stond uw neef M. K. (...) jaren in voor het brengen en afhalen van school en leidde M. K. (...) als uitbater van een fitnesszaak een publiekelijk leven. Voorts verklaarde u dat u na de moord op M. K. (...) niet kon rekenen op hulp van andere familieleden omdat zij niet wilden betrokken raken bij uw problemen (CGVS, p. 7 en 17). Uw broer N. (...) verklaarde tijdens zijn gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 9 en 10 november 2011 dat jullie familie nog dertien huizen heeft in Zhubë en dat naast hemzelf enkel u en A. K. (...) problemen kenden (CGVS N. (...) 9/11/2011, p. 11; CGVS N. (...) 10/11/2011, p. 3-4). Voorts moet worden vastgesteld dat ook uw echtgenote door onbekenden werd bedreigd, dat N. K. (...), de oudste zoon van N. (...), toen hij amper 6 jaar oud was door kinderen van de U. (...) -familie zeer ernstig werd geslagen, en dat onbekenden G. K. (...), de tweede zoon van N. (...), wanneer hij slechts acht jaar was trachtten te overrijden, wat moeilijk te verzoenen valt met de regels van de Kanun volgens dewelke vrouwen en jonge kinderen normalerwijze niet worden gevisieerd (CGVS M. (...), p. 6; CGVS N. (...) 9/11/2011, p. 7, 10, 13, 16-18). Verder dient vastgesteld te worden dat de identiteit van de moordenaars van M. K. (...) en de identiteit van de twee personen die in 2009 A. K. (...) aanvielen niet gekend zijn en uw broer N. (...) inzake de problemen die zijn gezin na zijn vrijlating in december 2010 kende uitdrukkelijk verklaarde niet te weten wie zijn belagers waren (CGVS, p. 8; CGVS N. (...) 10/11/2011, p. 3, 8; CGVS A. (...), p. 7-8). Voorts wordt in de door u en uw familieleden neergelegde documenten steeds gesproken van hakmarrja (wraak) om jullie problemen te beschrijven en niet gjakmarrja (vendetta of bloedwraak) (document 4). Het geheel van bovenstaande vaststellingen doet mij dan ook besluiten dat de door u en uw gezinsleden aangebrachte problemen met de familie U. (...) enerzijds en onbekenden anderzijds niet gezien kunnen worden als een effectieve bloedwraakzaak.”

Met betrekking tot de problemen die uzelf en uw kinderen in Kosovo zouden hebben ondervonden (de aanval op A. (...) in 2009 en het dreigetelefoontje in december 2012) dient gewezen te worden op een aantal elementen die de geloofwaardigheid ervan ernstig op de helling zetten. Zo legden u en uw zoon A. (...) incoherente verklaringen af aangaande de aanval op A. (...) in 2009. Uw zoon verklaarde dat het incident plaatsvond in november 2009 en dat hij gedurende een week in het ziekenhuis belandde. Tevens stelde hij dat de politie niet op de hoogte werd gebracht en dat hij geen klacht heeft ingediend na de aanval (CGVS gehoor A. K. (...), p. 7-12). U beweerde dan weer dat de aanval plaatsvond in oktober en dat uw zoon drie dagen in het ziekenhuis lag. U verklaarde dat de politie wel degelijk op de hoogte werd gebracht (CGVS, p. 9-10). Hiermee geconfronteerd, antwoordde u dat uw zoon door zijn trauma vaak in de war is en zich niet bewust was van het feit dat de politie hem in het

ziekenhuis heeft opgezocht (CGVS, p. 16-17). Er kan echter redelijkerwijs worden verwacht dat uw zoon wel degelijk op de hoogte was van het feit dat de politie de zaak onderzocht en dat hij hierover waarachtige verklaringen aflegde tijdens zijn gehoor ten overstaan van het Commissariaat-generaal op 2 oktober 2012, temeer daar dit incident behoorde tot de kern van zijn asielrelaas. Voorts gaf A. (...) aan te zijn geslagen door onbekenden en vervolgens met een mes te zijn bewerkt aan zijn hand, voet en wang. Hij repte met geen woord over andere verwondingen (CGVS gehoor A. K. (...), p. 7-8). U beweerde daarentegen dat uw zoon zwaar werd toegetakeld aan zijn geslachtsdelen en hiervoor zelfs een operatie aan zijn genitaliën diende te ondergaan (CGVS, p. 9-10). Toen u werd gevraagd of u beschikt over documenten die uw zoons aanwezigheid in het ziekenhuis na het incident attesteren, opperde u dat de zak met alle documenten en geld gestolen werd uit de auto toen uw vader hiermee op weg was naar Prishtinë om een psychiater te consulteren (CGVS, p. 10-11). Deze uitleg kan op zijn minst opmerkelijk genoemd worden. Dat u na uw gehoor op het Commissariaat-generaal alsnog een kopie neerlegde van een duplicaat van een medisch attest waarin gerefereerd wordt aan verwondingen veroorzaakt door een scherp voorwerp doet geen afbreuk aan de bevindingen betreffende uw gebrekkige geloofwaardigheid ter zake. Een document is immers slechts voldoende bewijskrachtig indien het ondersteund wordt door geloofwaardige en overtuigende verklaringen, wat hier niet het geval is. Bovendien beweerde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat uw vader in het verleden al meermaals geprobeerd had om na de diefstal van de documenten nieuwe documenten te verkrijgen bij het ziekenhuis, maar dat dit niet lukte omdat de ziekenhuizen documenten slechts één keer uitreiken (CGVS, p. 17). Het is dan ook opmerkelijk dat u na uw gehoor op het Commissariaat-generaal plots wel een kopie van een duplicaat van een attest met betrekking tot uw zoons hospitalisatie kon neerleggen, uitgereikt enkele dagen na uw gehoor.

Ook uw verklaringen aangaande het dreigtelefoontje in december 2012 missen de nodige geloofwaardigheid. Zo repte u op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord hierover. Ofschoon u aan het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf dat u dit vergeten te melden was op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p. 2), is het geenszins aannemelijk dat u dit gegeven niet spontaan bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben aangebracht, temeer u op de Dienst Vreemdelingenzaken een uitgebreide uitleg deed over de problemen van uw (schoon)familie en het dreigtelefoontje het enige door u persoonlijk ervaren incident zou zijn geweest. Het is dan ook maar weinig overtuigend dat u dit probleem vergeten te melden zou zijn. Overigens werd op de Dienst Vreemdelingenzaken na uw spontane uiteenzetting ook nog eens expliciet naar overige problemen gepeild en ook daar heeft u nagelaten het dreigtelefoontje aan te halen (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 16 juli 2013 p. 5). Dat er geen geloof gehecht kan worden aan het plaatsvinden van het dreigtelefoontje is een bevinding die nog extra ondersteund wordt door de vaststelling dat u de politie hierover niet hebt ingelicht (CGVS, p. 19), wat in het licht van de door u aangehaalde vrees voor uw veiligheid en die van uw kinderen (CGVS, p. 19) maar weinig aannemelijk is. Uw uitleg dat de politie zich niet bezighoudt met onbekende nummers en de politie u niet zou hebben kunnen helpen daar u geen bewijzen had (CGVS, p. 19) betreft een louter blote bewering.

Dat uw geloofwaardigheid in het gedrang is, blijkt tevens uit de vaststelling dat u, ofschoon u duidelijk stelde vooral te vrezen voor de veiligheid van uw kinderen (CGVS, p. 19), ervoor opteerde zelf eerst naar België af te reizen en uw jongste zoon en uw dochter in Kosovo achter te laten. Niettegenstaande u maatregelen getroffen zou hebben om uw kinderen op een veilige plaats onder te brengen (CGVS, p. 16) kan er, gelet op de door u geuite vrees, redelijkerwijze van uitgegaan worden dat u hen eerst zou uitsturen naar het buitenland in de plaats van hen daar achter te laten waar u voor hun leven vreest, temeer er reeds (schoon)familie van u in België verbleef op het moment van uw komst naar hier.

Gelet op alles wat voorafgaat, kan actueel geen enkel geloof meer worden gehecht aan de persoonlijke problemen van u en uw kinderen. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u en uw gezin de afgelopen jaren in Kosovo te maken zouden hebben gehad met problemen die enig verband zouden houden met de moord op uw echtgenoot in 1997 of met de problemen die uw schoonbroers N. K. (...) en B. K. (...) in Kosovo hebben gekend.

Wat betreft de aanval van onbekenden in december 2012 in een café waarbij uw neef L. F. (...) werd vermoord en enkele andere personen, onder wie uw broer G. (...), gewond werden, dient vastgesteld te worden dat er geen concrete aanwijzingen zijn dat dit incident iets te maken heeft met de familie U. (...). U stelde zelf dat de politie de zaak nog onderzoekt en dat de daders onbekend zijn. Uw vrees dat er een link zou bestaan omdat de baas van het café een neef is van uw echtgenoot en een zekere persoon die ook de naam A. (...) draagt aanwezig was in het café, zijn louter persoonlijke hypothesen die niet gebaseerd zijn op objectieve elementen (CGVS, p. 15).

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2013 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een

aantal hervormingen noodzakelijk blijven – zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals onder meer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal –, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de “Law on the Police” en de “Law on the Police Inspectorate of Kosovo”, die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens besteedt de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo” speciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande bevindingen te kunnen wijzigen. Uw identiteitskaart, die van uw zoon A. (...), uw rijbewijs, de geboorteaktes en het attest van gezamenlijk huishouden bevatten louter persoonsgegevens van uzelf en uw familieleden die hier niet ter discussie staan. Ook de moord op uw echtgenoot in 1997, die u staafde met zijn overlijdensakte, een krantenartikel, enkele overlijdensberichten en enkele foto's van zijn lijk, staat niet ter discussie. De veroordeling van uw schoonbroer N. K. (...) voor de dood van M. U. (...), die blijkt uit het door u neergelegde vonnis, en de dood van M. K. (...), aangetoond door het autopsieverslag, zijn feiten die evenmin worden betwist. De gebeurtenis op 26 december 2012 waarbij uw neef L. F. (...) werd vermoord en uw broer G. (...) gewond raakte, die u staafde aan de hand van een ziekenhuisattest, een attest van de procureur, een dvd over de begrafenis van uw neef en enkele krantenartikelen, wordt op zich ook niet in vraag gesteld. De verklaring van P. K. (...) en K. N. (...), waarin opmerkelijk genoeg met geen woord gerept wordt over de aanval op uw zoon A. (...) in 2009, kan bezwaarlijk beschouwd worden als een objectieve en betrouwbare bron. Wat betreft het document d.d. 17 mei 2013 van Caritas Kosovo, dat een sterk gesolliciteerd karakter vertoont, kan hetzelfde worden opgemerkt als voor het duplicaat betreffende de opname van uw zoon A. (...) in het ziekenhuis, dat hierboven reeds werd besproken, met name dat een document slechts voldoende bewijskrachtig is indien het ondersteund wordt door geloofwaardige en overtuigende verklaringen, wat hier niet het geval is. Uit het attest van psychiater I. G. (...) d.d. 15 augustus 2013 blijkt nergens concreet naar aanleiding van welke traumatische gebeurtenissen uw zoon A. (...) sinds 2009 in Kosovo regelmatig werd opgevolgd. Dit document legt op zich geen enkel verband met de door u en uw zoon beweerde aanval in het najaar van 2009. Hetzelfde geldt voor de twee attesten van dokter Verbist. Daarin is sprake van psychische problemen ten gevolge van ‘een agressie’ en dat uw zoon in Kosovo werd opgevolgd sinds 1997 (het jaar van de moord op uw echtgenoot). In dit verband kan er op gewezen worden dat medische attesten van een arts die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid een weergave bevatten van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen definitief uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Betreffende de psycho-medische problemen van uw zoon dient tot slot opgemerkt te worden dat medische problemen op zich niet ressorteren onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (CGVS, p. 11-13).

In het kader van de asielaanvragen van uw schoonbroers N. K. (...) en B. K. (...), hun respectievelijke echtgenotes L. K. (...) (O.V. 6.820.144) en M. K. (...) (O.V. 7.566.227), en uw schoonmoeder, Z. K. (...) (O.V. 6.877.359), werd een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Gezien, elke asielaanvraag evenwel op individuele gronden dient beoordeeld te worden, doen voormelde beslissingen geen afbreuk aan de in uw dossier genomen weigeringsbeslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/4, § 2, b en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij meent dat verwerende partij ten onrechte de geloofwaardigheid van het verzoek tot toekenning van internationale bescherming in vraag stelt louter en alleen op grond van een aantal feitelijke tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en die van haar zoon. Men dient zich volgens haar de vraag te stellen of de door verwerende partij opgeworpen en vermeende tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden wel van die aard zijn dat zij afbreuk kunnen doen aan de geloofwaardigheid van de ingeroepen feiten. Zij vindt dat het feit dat zij en haar zoon elkaar hebben tegengesproken omtrent de maand waarin laatstgenoemde werd aangevallen nu niet van die aard kan worden beschouwd dat de geloofwaardigheid van haar verklaringen erdoor onderuit wordt gehaald. Het is immers niet onmogelijk dat men een gebeurtenis van zowat vier jaar geleden niet meer exact in de juiste maand weet te plaatsen, zeker nu haar zoon A. sinds geruime tijd zware medicatie neemt omwille van zijn psychische toestand. Betreft de tegenstrijdigheid over de aard van de verwondingen die haar zoon zou hebben opgelopen, benadrukt verzoekende partij dat de verklaring dat haar zoon dit uit schaamte niet durfde te vertellen geloofwaardig overkomt. Verwerende partij heeft met deze uitleg echter geen rekening gehouden in haar beslissing.

Verder wijst verzoekende partij er nog op dat het een feit is dat zij een ziekenhuisattest heeft voorgelegd. Dit document bevestigt haar verklaringen. Het argument dat dit document, zoals het attest van Caritas Kosovo, een gesolliciteerd karakter vertoont, wordt volgens verzoekende partij zomaar opgeworpen, zonder dat dit enigszins met argumenten wordt gestaafd. Dit document is wel degelijk voldoende bewijskrachtig omdat het ondersteund wordt door geloofwaardige en overtuigende verklaringen, aldus verzoekende partij.

2.2.3.2. In de eerste plaats wenst de Raad erop te wijzen dat de geloofwaardigheid van de persoonlijke problemen van verzoekende partij en die van haar kinderen niet enkel worden ondergraven door de tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en die van haar zoon A.. Verwerende partij heeft eveneens gemotiveerd dat het opmerkelijk is dat verzoekende partij plots na haar gehoor op het Commissariaat-generaal een duplicaat van een medisch attest met betrekking tot de hospitalisatie van haar zoon heeft kunnen neerleggen, ondanks haar eerdere verklaringen dat dit niet lukte omdat ziekenhuizen documenten slechts één keer uitreiken, dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding heeft gemaakt van het dreigtelefoontje dat zij in december 2012 zou hebben ontvangen, hoewel dit het enige voor haar persoonlijk ervaren incident betreft en dat de vaststelling dat verzoekende partij, hoewel zij stelt haar land te hebben ontvlucht uit vrees voor de veiligheid voor haar kinderen, haar twee kinderen in Kosovo heeft achtergelaten eveneens afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Betreft het verweer dat de tegenstrijdigheid omtrent de maand waarin haar zoon werd aangevallen niet van aard is om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van haar voorgehouden problemen, aangezien het niet onmogelijk is dat haar zoon een gebeurtenis van zowat vier jaar geleden niet meer exact in de juiste maand weet te plaatsen, zeker nu hij sinds geruime tijd zware medicatie neemt omwille van zijn psychische toestand, wijst de Raad erop dat, hoewel het feit dat verzoekende partij heeft gesteld dat de aanval in oktober plaatsvond, terwijl haar zoon stelde dat hij in november werd aangevallen op zich nog zou kunnen worden goedgepraat door het tijdsverloop en de psychische toestand waarin haar zoon verkeert, men ook nog dient te wijzen op het feit dat verzoekende partij heeft gesteld dat de politie op de hoogte werd gebracht en dat er zelfs politieagenten zijn langsgekomen in het ziekenhuis (administratief dossier, stuk 5, p. 10), terwijl haar zoon stelde dat de politie niet op de hoogte werd gebracht en dat hij geen klacht heeft ingediend na de aanval. Volgens de Raad heeft verwerende partij terecht opgemerkt dat van haar zoon echter wel kan worden verwacht dat hij wel degelijk op de hoogte zou zijn van het feit dat de politie de zaak had onderzocht en dat hij hierover waarachtige verklaringen zou kunnen afleggen. De Raad wijst er eveneens op dat verzoekende partij en haar zoon zich hebben tegengesproken over het aantal dagen dat haar zoon in het ziekenhuis zou hebben gelegen – respectievelijk drie dagen en een week – en dat zij dan ook nog eens totaal andere versies hebben weergegeven wat betreft de verwondingen die A. zou hebben opgelopen (zie *infra*). Zelfs indien de beweerde aanval dateert van eind 2009 en de zoon van verzoekende partij kampt met psychologische problemen, wijst de Raad erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is immers dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas. De Raad is dan ook van oordeel dat de door verwerende partij aangehaalde tegenstrijdigheden, die, zo blijkt duidelijk uit het feitenrelaas, betrekking hebben op de kern van het asielrelaas, wel degelijk afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door verzoekende partij aangehaalde problemen. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat verzoekende partij niet concreet door middel van medische of psychiatrische attesten aantoont dat het cognitief geheugen van haar zoon dermate is aangetast dat hij in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn om accurate, coherent en consistente verklaringen af te leggen.

Waar verzoekende partij nog aanhaalt dat zij heeft aangegeven dat haar zoon de verwondingen aan zijn geslachtsdelen uit schaamte niet durfde te vertellen, dat deze verklaring geloofwaardig overkomt en dat verwerende partij met deze uitleg echter geen rekening heeft gehouden in haar beslissing, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing inderdaad niet blijkt dat verwerende partij uitdrukkelijk motiveert waarom dit excuus niet afdoende zou zijn. Er dient echter te worden opgemerkt dat elke kandidaat-vluchteling gehouden is zijn volledige medewerking te verlenen aan de overheid die zijn asielaanvraag behandelt, hetgeen onder meer inhoudt dat hij alle gegevens vermeldt die dienstig zijn voor het onderzoek, de waarheid dient te vertellen en geen valse verklaringen mag afleggen (RvS 18 maart 2004, nr. 129.344). Dat haar zoon met betrekking tot een dergelijk cruciaal element in zijn asielrelaas dergelijke gebrekkige verklaringen heeft afgelegd, kan dan ook niet worden goedgepraat door diens schaamtegevoel. Bovendien dient men, zoals eerder gesteld, deze tegenstrijdigheid te kaderen binnen de andere tegenstrijdigheden die verwerende partij heeft vastgesteld en de vaststellingen omtrent het medisch attest dat verzoekende partij alsnog heeft bijgebracht.

Waar verzoekende partij er nog op wijst dat het een feit is dat zij een ziekenhuisattest heeft voorgelegd waarin haar verklaringen worden bevestigd, dat het argument van verwerende partij dat het een

gesolliciteerd karakter vertoont, zomaar wordt opgeworpen door verwerende partij en dat dit document wel degelijk voldoende bewijskrachtig is omdat het ondersteund wordt door geloofwaardige en overtuigende verklaringen, aldus verzoekende partij, wijst de Raad erop dat voormelde argumentatie gedeeltelijk berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Verwerende partij stelt immers in haar beslissing dat het document van Caritas Kosovo een gesolliciteerd karakter vertoont, en dat met betrekking tot dit document hetzelfde kan worden opgemerkt als voor het duplicaat van het ziekenhuisattest, met name dat een document slechts voldoende bewijskrachtig is indien het wordt ondersteund door geloofwaardige en overtuigende verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. Verwerende partij motiveert derhalve op geen enkel moment dat het ziekenhuisattest een gesolliciteerd karakter vertoont, waardoor het betoog van verzoekende partij dienaangaande niet correct is.

Daar waar verzoekende partij erop hamert dat dit attest wel degelijk haar verklaringen kan bevestigen en dat er bewijswaarde aan dient te worden gehecht, wijst de Raad erop dat verwerende partij in haar beslissing motiveert dat de verklaringen die verzoekende partij heeft aangehaald teneinde goed te praten waarom zij in dit verband geen medische documenten heeft kunnen bijbrengen om uitsluitel te geven over de verwondingen die haar zoon heeft opgelopen, minstens opmerkelijk te noemen zijn. Hierna motiveert verwerende partij, zoals reeds gesteld, dat het opmerkelijk is dat verzoekende partij enkele dagen na haar gehoor op het Commissariaat-generaal alsnog komt aandraven met een duplicaat van een attest met betrekking tot de hospitalisatie van haar zoon, terwijl zij eerder tijdens haar gehoor uitdrukkelijk had aangegeven dat haar vader in het verleden al meermaals geprobeerd had om na de diefstal van de documenten nieuwe documenten te verkrijgen bij het ziekenhuis, maar dat dit niet lukte omdat de ziekenhuizen documenten slechts één keer uitreiken. De Raad wijst er tot slot nogmaals op dat verwerende partij wat betreft het neergelegde medisch attest heeft opgemerkt dat een document slechts voldoende bewijskrachtig is indien het ondersteund wordt door geloofwaardige en overtuigende verklaringen, wat hier niet het geval is. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen argumenten heeft aangebracht waarmee zij deze vaststellingen kan weerleggen.

2.2.4.1. Verzoekende partij betoogt dat het feit dat zij tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van de dreigtelefontjes evenmin van aard is om de kern van haar verzoek tot internationale bescherming aan te tasten. Het is immers algemeen bekend dat de gehoren bij de Dienst Vreemdelingenzaken in de regel zeer snel verlopen, zeker in de dossiers van personen afkomstig uit veilige landen, en dat tijdens een dergelijk gehoor op gehamerd wordt om het verhaal kort uit de doeken te doen omdat de betrokkene de kans heeft om zijn/haar verhaal meer in detail uiteen te zetten tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal.

2.2.4.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De Raad stipt verder ook aan dat, ondanks het feit dat de vragenlijst, die wordt ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin onder het luik 3 vraag 5 wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas vermeldt (administratief dossier, stuk 11). Dit geldt des te meer nu het dreigtelefontje het enige incident betreft dat verzoekende partij persoonlijk heeft ervaren en nu er na haar spontane uiteenzetting ook nog eens expliciet werd gepeild naar haar persoonlijke problemen. Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst, bij luik 3 vraag 5, de kans gegeven haar asielmotieven ruim uit de doeken te doen zonder dat dit door enige vraagstelling werd onderbroken. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat haar verklaringen haar achteraf nog werden voorgelezen in het Albanees, waarna zij het verslag ter goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 11, p. 5). Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat haar niet de kans werd geboden om tijdens dit interview de essentie van haar asielrelaas uiteen te zetten. De argumentatie van verzoekende partij kan door de Raad dan ook niet worden bijgetreden.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat verwerende partij in haar beslissing eveneens motiveert dat het feit dat er geen geloof kan worden gehecht aan het plaatsvinden van het dreigtelefontje eveneens blijkt uit de vaststelling dat verzoekende partij de politie hier niet over heeft ingelicht, wat in

het licht van de door haar aangehaalde vrees voor haar veiligheid en die van haar kinderen, maar weinig aannemelijk is. Verzoekende partij verschaft dienaangaande geen uitleg in haar verzoekschrift.

2.2.5.1. Verzoekende partij verduidelijkt dat het feit dat zij genoodzaakt was om haar twee jonge kinderen in “*Albanië*” achter te laten enkel maar te maken heeft met het feit dat zij niet in staat was om de kosten van de reis te betalen. Het leek haar uiteraard aangewezen eerst zelf elders internationale bescherming te zoeken om deze dan vervolgens aan haar kinderen te kunnen aanbieden.

2.2.5.2. Zoals in de bestreden beslissing werd opgemerkt, heeft verzoekende partij uitdrukkelijk aangegeven dat zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omdat zij vreest voor de veiligheid van haar kinderen (“*De veiligheid van mijn kinderen, dat er hetzelfde overkomt als hun vader. Ik heb aan niks anders.*”, administratief dossier, stuk 5, p. 19). Het is in die optiek dan ook niet logisch dat zij zelf eerst internationale bescherming tracht te zoeken, terwijl zij haar kinderen in Kosovo heeft achtergelaten. De bewering dat het aangewezen leek om zelf eerst internationale bescherming te zoeken, om deze dan vervolgens te kunnen “aanbieden” aan haar kinderen, strookt ook niet met het gegeven dat haar zoon A. dan wel op eigen houtje naar België is gereisd in september 2012 omdat hij vreesde voor zijn veiligheid. De Raad ziet dan ook niet in waarom verzoekende partij niet eerst haar andere kinderen heeft laten vertrekken uit Kosovo.

2.2.6.1. Verzoekende partij haalt aan dat haar schoonbroers, hun echtgenotes en haar schoonmoeder wel de subsidiaire beschermingsstatus werden toegekend. Deze familieleden hebben zich voor een belangrijk gedeelte gesteund op gelijkaardige feiten die zij heeft aangebracht. Verzoekende partij stelt vervolgens dat noch de moord op haar echtgenoot, noch de veroordeling van haar schoonbroer voor de moord op K. U. in twijfel worden getrokken door verwerende partij. Eveneens wordt de geheimzinnige dood van M. K. als een vaststaand feit beschouwd. Verzoekende partij stelt zich dan ook de vraag waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, waarbij zij nog opmerkt dat de beslissingen ten aanzien van haar familieleden geen duidelijke motivering bevatten omtrent de vraag waarom aan deze personen de subsidiaire bescherming kon worden toegekend.

Voorts argumenteert verzoekende partij dat het argument dat elke asielaanvraag op “individuele gronden” dient te worden beoordeeld, in deze niet afdoende is en dat verwerende partij de toepassingscriteria van de begrippen “*politiek asiel*” enerzijds en “*subsidiaire bescherming*” anderzijds met elkaar heeft verward. Waar de toekenning van de vluchtelingenstatus inderdaad gegrond dient te zijn op “*zeer individuele en persoonlijke gronden*”, dient dit niet het geval te zijn voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Enkel “*het bestaan van een risico tot het ondergaan van ernstige schade dient te worden aangetoond in hoofde van de persoon die om internationale bescherming verzoekt*”, aldus verzoekende partij.

2.2.6.2. De Raad wenst er in de eerste plaats op te wijzen dat, waar verzoekende partij lijkt aan te halen dat zij om de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te krijgen geen bewijs dient te leveren van een “individuele” dreiging, deze theorie enkel opgaat voor de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet, volgens hetwelk een persoon de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend indien er in zijn land van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat het zelfs in dit geval niet volstaat om louter te verwijzen naar een algemene toestand. De vraag of de betrokkene de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet, dient wel degelijk individueel te worden beoordeeld. *In casu* heeft de commissaris-generaal vastgesteld dat, voor wat betreft de problemen van de schoonfamilie van verzoekende partij met de familie U., verzoekende partij zich inderdaad heeft gebaseerd op dezelfde feiten zoals deze werden ingeroepen door haar schoonbroer B. K. doch dat aangaande deze feiten in de beslissing die ten aanzien van hem werd genomen werd gemotiveerd dat de problemen met de familie U. enerzijds en onbekenden anderzijds niet gezien kunnen worden als een effectieve bloedwraakzaak. Uit de bestreden beslissing die werd genomen ten aanzien van haar schoonbroer blijkt overigens duidelijk dat hem dan ook niet de subsidiaire bescherming werd toegekend omdat zijn familie betrokken zou zijn in een (officiële) vendetta. Naast de vaststelling dat er geen sprake is van een bloedwraakzaak, motiveert verwerende partij in haar beslissing op uitvoerige wijze waarom aan de beweerdde problemen van verzoekende partij en die van haar kinderen geen geloof kan worden gehecht. Gelet op deze vaststellingen, heeft verwerende partij volgens de Raad afdoende uiteengezet in haar beslissing waarom verzoekende partij noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

2.2.7.1. Verzoekende partij merkt op dat zij niet begrijpt waarom verwerende partij in haar beslissing aanhaalt dat de Kosovaarse politie steeds meer in staat is het hoofd te bieden aan criminaliteit en dergelijk, maar dat verwerende partij dit argument niet volgt in de beslissingen die werden genomen ten aanzien van haar schoonbroers, haar schoonzussen en haar schoonmoeder, aan wie de subsidiaire beschermingsstatus wel werd toegekend, weliswaar zonder enige verdere uitdrukkelijke motivering dienaangaande.

2.2.7.2. De Raad duidt er nogmaals op dat aan de voorgehouden problemen van verzoekende partij en haar kinderen geen geloof kan worden gehecht. De opmerking dat uit de informatie blijkt dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, wordt dan ook slechts “volledigheidshalve” aangehaald in de bestreden beslissing.

2.2.8. Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat aan de persoonlijke problemen van verzoekende partij en die van haar kinderen geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan haar de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Kosovo een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT